

16 Ιουλίου 2020

Η Αγιά Σοφιά, το Μέγα Μοναστήρι!

[Θρησκεία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

[Μητροπολίτης Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ιερεμίας](#)

Με πόνο πολύ και ιερή αγανάκτηση, αγαπητοί μου, θρηνούμε και διαμαρτυρόμεθα έντονα για το κακό και την βεβήλωση, που θέλουν να κάνουν και έκαναν στην ιερή μας ιστορία οι Τούρκοι, αυτοί οι παλαιοί μας εχθροί. «Πήραν την πόλιν πήραν την, πήραν την Αγιά Σοφιά, το Μέγα Μοναστήρι!...». Όλοι οι Έλληνες γνωρίζουμε για την 29η Μαΐου του έτους 1453, τότε που κυριεύθηκε η Κωνσταντινούπολη και βεβηλώθηκε η Αγιά Σοφιά από τα πόδια των παιδιών της Άγαρ. Η Παναγία Δέσποινα, σαν το είδε το θέαμα αυτό, πολύ της κακοφάνηκε και δάκρυσαν οι εικόνες!

Το κακό όμως έγινε και η Αγιά Σοφιά, στα χέρια των Τούρκων τώρα, είναι πιά τζαμί. Αλλά, μας λέγει η ιστορία, ότι ο Τούρκος Κεμάλ Ατατούρκ μετέβαλε το 1934 την Αγιά Σοφιά από τζαμί σε μουσείο. Το χαρήκαμε οι Έλληνες αυτό και επισκεπτόμασταν με ιερό δέος το δικό μας αυτό δημιούργημα και ας ήταν στα χέρια των εχθρών μας. Αλλά τι είναι αυτό, χριστιανοί μου, που συνέβηκε τούτες τις πονηρές ημέρες με την Αγιά μας Σοφιά; Ο αρχηγός του κράτους των Τούρκων, ο Πρόεδρός τους Ερντογάν, με νέα απόφασή του, μετέβαλε την Αγιά Σοφιά από μουσείο πάλι σε τζαμί. Μα πως; Ο σκοπός, για τον οποίο κτίστηκε αυτό το αξεπέραστο μεγαλείο που θαυμάζουν οι αιώνες, ήταν να είναι τόπος λατρείας των Ορθοδόξων χριστιανών και όχι των Οθωμανών. Μαζί με τα άλλα, τα τόσα «σημεία των καιρών», που συμβαίνουν στον αιώνα μας, τούτο το κακό, που διαπράχθηκε από τον Ερντογάν, το θεωρούμε ως το χειρότερο, ως το φοβερότερο «σημείο».

Παρηγορηθήκαμε όμως κάπως, όταν διαβάζαμε τις διαμαρτυρίες των άλλων εθνών και υψηλών σημαντικών προσώπων υπέρ της Ελλάδος για την νέα βεβήλωση της Αγιάς μας Σοφιάς. Τους ευχαριστούμε για τις διαμαρτυρίες τους αυτές. Αλλά θέλουμε μεγαλύτερο ξεσηκωμό διαμαρτυριών και δυναμικών ενεργειών για την ανάκληση του κακού που έγινε. Αυτόν τον ξεσηκωμό ας τον κάνουμε εμείς, αγαπητοί μου χριστιανοί, και μάλιστα εμείς οι Αρκάδες, οι οποίοι μαζί με την θρησκευτικότητά μας διακρινόμαστε και για τον πατριωτισμό μας. Τέλος, η παρηγοριά μας και η ελπίδα μας είναι εκείνο το παλαιό δίστιχο: «Σώπασε, κυρά Δέσποινα, και μη πολυδακρύζεις. Πάλι με χρόνια με καιρούς, πάλι δικά μας θάνατι!»

<https://bit.ly/2DNkABm>